

„INŽENÝR“

Inteligentní příběh s lehkým nádechem humoru.

1.

Jsem z rodiny, kde jsou všichni inženýři. Jen já, i když celkem vzdělaný a školami prošlý jsem rodinného standartu nedosáhl. Jinak sem podle mého mínění plnohodnotným členem naší společnosti.

Takže jedinou mou chybou je, že jsem se až dodnes živil manuálně, i když nemohu vyloučit, že jsem občas při své práci hlavu použil. Mám totiž svoji malou firmu na opravu automobilů a když ležím pod autem, občas mi chybí ruka na přidržení nějakého dílu. A tak i já, pouhý opravář, použiji hlavu. Takový výfuk hlavou klidně udržíte i patnáct minut. Jak tedy vidíte, nezaprou se ve mně intelektuální geny a velice dobře vím, k čemu hlavu mám.

Nemohu říci, že bych až dodnes byl v životě nespokojený. Vstávám okolo deváté ráno, v pohodě se nasnídám, vyvenčím psa a jedu do své, deset minut jízdy vzdálené, dílničky. Tam dělám práci, která mě baví a hlavně, dělám, jen když mě to baví. Nestal se ze mne sice při tomto stylu práce milionář, ale na bídu si moje rodina stěžovat určitě nemůže.

K rozhodnutí stát se inženýrem mě dohnaly dvě věci. Vztek a moje milovaná manželka. Takže vlastně jenom jedna věc. Manželky má na světě většina mužů. Dokonce jsem tak namyšlený, že já bych svoji milovanou manželku zařadil na vrchol pyramidy všech světových manželek. Ale i vrchol pyramidy všech světových manželek má své chyby. V mém případě jsem pochopil, že chybou mé milované manželky jsem já.

Za prvé: Ráno, když ona odchází do těžké, vysilující a pro mě nepředstavitelné práce, já sprostě a provokativně spím.

Za druhé: Odpoledne, když ona přijde ze své těžké, vysilující a pro mě nepředstavitelné práce, jsem již sprostě a provokativně doma.

Za třetí: Odpoledne, když ona přijde ze své těžké, vysilující a pro mě nepředstavitelné práce, nejsem ještě sprostě a provokativně doma.

Za čtvrté: Večer, když ona se chce vyspat před svou těžkou, vysilující a pro mě nepředstavitelnou prací, ji otravuji a nenechám ji spát.

Za páté: prostě ji vůbec nechápu.

Jeden krásný a příjemný sobotní večer, při skleničce dobrého červeného vína, mi má milovaná manželka povídá: „Nezdá se ti, že na sebe nějak málo myslíš?“

Nenápadně zkontroluji obsah láhve na stole. Překvapivě opravdu pijeme oba první sklenku vína. Jako bych něco náhodou zapomněl v kuchyni, odbíhám a kontroluji obsah odpadkového koše. K mému údivu v něm nejsou žádné prázdné láhve od alkoholu. Ještě zasimuluji lehké střevní potíže a zkontroluji koš na záchodě, krémy a voňavky v koupelně a pro jistotu rozeberu sifon u umyvadla, jestli v něm nejsou spláchnuté injekční jehly. S údivem musím konstatovat, že v celém bytě se nenachází žádné drogy ani alkohol, mimo láhve, kterou máme s moji milovanou manželkou na stole a z které jsme vypili sotva tři deci.

Přisedám co nejopatrněji k mé ženě a dělám, že ji líbám. Zorničky jejích očí mají normální velikost. A tak naivně dostávám radost a říkám: „Jsem moc rád, že ses všimla, že veškerý čas věnuji tobě, dceři a domácnosti. Nic však za to neočekávám a jsem nadšený, že jste všichni spokojeni.“ V duchu se chválím, jaký jsem diplomat a začínám pomýšlet na krásné páteční večery s kamarády v nedaleké, příjemné, hospůdce.

Žena pokračuje: „A zdraví taky už nemáš jako dřív vid“ Začínám smutně zapomínat na příjemně zakouřenou hospůdku a tajně doufám, že s kamarády sportovci budu trávit páteční večery u kuželek a tím zvyšovat svoji fyzickou kondici sportem, a nakonec na kuželkách točí výbornou desítku.

Má nejmilovanějších přede mě pokládá noviny, nevím proč, otočené na stránce s pracovními inzeráty a říká: „podívej, tady shánějí konstruktéry.“ Dolévá mi skleničku a dál rozvádí svoji děsivou myšlenku. „V tvém věku“, (je mi teprve 42, ale rozhodně nevypadám víc než na 30) „bys měl myslet na svoje zdraví a dělat někde v teplé kanceláři. Máš přece strojní průmyslovku, tátovi s výkresy pomáháš a takovou lehkou práci bys v pohodě zvládl. A ty tvoje autíčka by sis mohl dělat, až přijdeš odpočatý z kanceláře.“

Začínal jsem tušit, kam směřuje tento rozhovor. Nejsem diplomat. Jsem debil. Budu dělat 24 hodin denně a na hospůdku a kamarády můžu zapomenout. Až se budu vracet domů z práce, budu tak vysílený, že nedojdu ani k umývadlu pro vodu, natož ze sedmého patra našeho domu na pivo!

Něco se ve mně začíná vzpouzet. Jsem přece hlava rodiny. Navíc hlava rodiny, narozená ve znamení berana.

Nalévám si sklenici na pivo plnou našeho načatého vína, na jeden zátať ji vypíjím a začínám bojovat o život. Sypu ze sebe jeden skvělý argument za druhým: „Nemůžu jít na celý den někam do zaměstnání. Když nebudu v dílně, zákazníci mě nezastihnou, půjdou jinam a my nebudeme mít z čeho žít!“

„Máš mobilní telefon“ odpovídá žena. „Lidi si domluvíš až na odpoledne a nic ti neuteče.“

Přicházím do dalšího skvělého protiúderu: „Ve všech podnicích chtějí odpolední směny. Když přijdu z odpolední, než se vykoupu a najím, je půlnoc. Ráno vstanu a než se rozkoukám, už abych šel do fabriky. A zákazníci celý týden na opravu čekat nebudou!“

Má nejmilovanější však dokazuje, že je právem mojí ženou. Jen někdo tak inteligentní jako já si mohl najít někoho ještě inteligentnějšího.

„Tady jsem ti zaškrtila jen ty inzeráty, kde chtějí zaměstnance na dopolední směny. Alespoň se tam skoč pozeptat.“ Na chvíli odbíhá a přináší odněkud další láhev červeného. Červené suché miluji. Mou nejmilejší začínám nenávidět. Nalévám si, mlčím a hlavou se mi honí myšlenky, na které nenalézám odpověď. Odkud má kdysi milovaná vykouzila další víno? Před chvílí jsem přeci byt prohlédl a nic s náznakem alkoholu jsem neobjevil. Již notně ovíněný na vše přikyvuji, a tak si ani neuvědomuji, že odkývám zítřejší, mou ženou náhodně domluvený konkurs, na velice pro mě výhodné místo. Než úplně usnu, opakuji si, že musím tajně nechat zrentgenovat byt. Co když tu je ukryté alkoholové doupě, a nebo tu mají drogoví dealeri tajný sklad. Asi jsem úplně zblbnul. Nebo mi leží v hlavě ta záhadně se objevená láhev vína. Dobrého vína. Vše se točí a mně je fajn. Usínám, ale zdají se mi strašné věci. Naším bytem procházejí inženýři všech profesí a fasují v naší spíži igelitky plné heroinu. U dveří sedí má milovaná žena a inkasuje od všech inženýrských dealerů balíčky bankovek. Já běžím v obrovském kolotoči pro křečky, který pohání míchačku na drogy. Okolo mě stojí čtyři konstruktéři a píchají mě obrovskými kružítky. Musím zvyšovat tempo míchání. Vše se strašnou rychlostí otáčí a já se budím. Utíkám na záchod a zvracím. Je mi hrozně zle, ale v duchu jsem šťastný. Po cestě na záchod jsem totiž nepotkal ani jediného intelektuála.

Ráno jsem se vzbudil obtočený kolem záchodové mísy. V kuchyni na stole na mě čekalo ještě teplé kafičko a talířek s bublaninou. Rozhlédl jsem se kolem sebe, jestli jsem nebyl v noci unesen nějakou jinou ženou, která rozpoznala mé kvality a rozhodla se, si mne vydržovat ve svém bytě. Byl jsem evidentně doma. Je to jasné, chystá se na mne nějaký podraz. Po patnácti letech manželství přece nenaletím na kafičko a buchtičky. Nejsem debil. Pak se ozval můj žaludek. Vzpomněl jsem si na včerejší večer. Vše mi došlo. Jsem debil!

Obešel jsem s nejvyšší opatrností stůl se zákeřnou snídaní a povšiml si přiloženého papíru u buchtiček. U ledničky jsem posnídal utopence a džus a v již lepší náladě jsem si šel přečíst lístek od mé nejmilovanější. Již začátek mi ukázal, jak hrozně to má kdysi zbožňovaná se mnou myslí. Lístek začínal jedním slovem: „Miláčku“. Jak zákeřný to musí být člověk, který po nocích vyrábí tuny kokainu, nutí vás točit do padnutí obrovskou míchačkou, patnáct let se přetvařuje a pak vás osloví „Miláčku“.

Text pokračoval ve stejně výhružném duchu. „Na desátou máš domluvený ten konkurs. Obleč si prosím to světlé sako a dej si vlasy do gumičky.“

Je to jasné. Nejen že znevážila mé dlouholeté podnikání, ale navíc se mě snaží znemožnit! Přece ví, že můj mladistvý vzhled podtrhuje džínová bunda, a ne nějaké pitomé sako. A o mých krásných vlasech se mohu zmiňovat jen v superlativech. Již sice postrádají svou bývalou hustotu, ale po tolika letech úmorné dřiny a starání se o blahobyt rodiny to je pochopitelné.

Přesto jsem si řekl, že ukážu svou nezměrnou ochotu, a i přes tyto urážky na pohovor půjdu.

Jednalo se o firmu v našem městečku, která vyráběla nějaké plechové krabice. Nevím sice, nač při výrobě krabice potřebují můj geniální mozek, ale jsem si jistý, že já se svou přirozenou inteligencí bych byl přínosem každého podniku.

Konkurs však trval jen asi pět minut. Zpočátku vše vypadalo nadějně. Šéf, který mě najímal, byl evidentně naprostý idiot, který v životě nedosáhne ani poloviny mé geniality a jeho sekretářka nebyla žádná ošklivka, takže pracovní doba by mohla plynout v přátelském duchu.

Navíc kancelář byla pohodlně a vkusně zařízena, o příjemném vytápění a kobercích nemluvě.

Objasnili mi, co ode mne očekávají a já jim v lehkých náznacích podsunul své výtečné kvality. Až při jednání o mé mzdě došlo na nedorozumění. Při sdělení částky, kterou mi hodlají vyplácet, jsem se nejdříve zaradoval, protože můj skvělý mozek rychlostí počítače vyhodnotil, že zde se jedná o místo na zkrácený pracovní úvazek, možná dokonce o místo dvakrát týdně firmu navštěvujícího konzultanta. Ihned jsem si s šéfem plácl a jen jsem ho požádal, aby mi do pracovní smlouvy upřesnil, který den v týdnu a na kolik hodin mám přijít. Budu sice mít plat přibližně stejně velký jako moje milovaná žena, ale při vidině spousty volného času jsem na penězích tolik nelpěl. A za nějaké dva, tři měsíce, až jejich firma znásobí díky mně obrat, bych mohl jejich problémy konzultovat po telefonu.

V duchu jsem děkoval své prozíravé manželce. Je vidět že mě opravdu miluje. Na takovémto místě si zdraví opravdu nezhuntují a ona si ode dneška může říkat paní „inženýrová“.

Náhle jsem zpozoroval, že není něco v pořádku. Ta mile vyhlížející sekretářka začala z kanceláře vynášet těžké a nepřišroubované předměty. Chtěl jsem upozornit jejího, a nyní i vlastně mého šéfa, na chování jeho podřízené. Možná jako první, bych takovouto pomatenou pracovníci propustil a najal schopnější a reprezentativnější sílu. Tak o pět až deset centimetrů vyšší a rozhodně blond. Jde přeci o reprezentování podniku a je známo, že v naší kapitalistické společnosti reklama prodává.

On však na vzniklou situaci reagoval naprosto neočekávaným způsobem. Zbrunátněl a začal na mě rvát něco o flákačích a neschopných vyžírkách. Navíc ještě blekotal něco o osmihodinové pracovní době.

Pochopil jsem. Tento člověk je naprostý debil. On rozhodně tuto firmu nevybudoval. Je to jistě jeden z těch restituentů, co něco nespravedlivě dostali a nyní směřují k neodvratnému krachu. A má kdysi milovaná manželka se s ním určitě spojila. Společně mě chtějí zotročit a zavřít na celý den v této hnusné cele, aby mohli hříšně utrácet peníze vydřené z takových chudáků, jako jsem já.

Přiznám se, že má křehká a citlivá duše nevydržela takovouto děsivou představu, a z místa násilí a utrpení jsem zbaběle uprchl.

Byl jsem tak silně rozrušen, že jsem omylem skončil v hospůdce u našeho domu, místo ve své dílničce. Podvědomí mě jistě navedlo na správné místo. Má zlotřilá žena si stejně nezaslouží mé těžce vydřené peníze. A navíc jsem zde měl ten správný příklad podnikání. Slečna, co zde obsluhuje je příjemná a pracovitá. Pivo mi přináší s pravidelností a neomylností počítačově řízeného stroje. Nikoho zde nevykořisťují a všech si zde váží.

Domů jsem přišel až okolo půlnoci. Má nevěrná žena dělala, že na mě čeká a celkem obstojně předstírala strach o mou podvedenou osobu. Jako by sama nevěděla od svého komplice, jak dnes vše probíhalo.

S nacvičeným úsměvem povídá „Tak jak dopadl konkurs, miláčku“?

Má jemná duše zaúpěla. Nebo to možná nebyla duše, ale můj žaludek. Možná se má proradná žena spojila i s tou ženskou, co mi nosila pivo a společně mě otrávil. Stejně mi ta megera byla podezřelá ihned při prvním půllitru. Nenašel jsem sílu na odpověď. Doplazil jsem se na záchod a snažil se ze sebe dostat kila arsenu, které do mne lstí její spoluvražedkyně napumpovala.

Ještě jsem si stačil všimnout, jak okolo mě prochází má budoucí vdova a jista si svým úspěšným pokusem o vraždu říká něco o ožralých prasatech. I přes to, že jsem právě umíral, jsem svoji naivní ženu v duchu politoval. Až tvůj komplic rozhyří lehce nabyté peníze, jistě tě odkopne a až u mého hrobu si pozdě vzpomeneš na moji jemnou a citlivou povahu.

Tuto noc jsem neměl žádné ošklivé sny. Tuto noc jsem neměl žádné sny. Psal sem až do ranních hodin na záchodě duchapřítomně svou závěť na ruličku toaletního papíru. Má situace byla ztížena již určitě silně působícím arsenem. Jakmile jsem zvedl hlavu výše než deset centimetrů nad zem, ztrácel sem vědomí.

Ráno jsem se vzbudil obtočen kolem záchodové mísy. I když sem byl pyšný na svůj organismus, který překonal všechny úklady, trochu mi kalilo radost, že je překonal na mou pracně sestavenou závěť, čímž byla celá rozpitá a prakticky nečitelná.

Žena s dcerou již doma nebyly. Snídaně na stole v kuchyni také nebyla. Jistě si všichni myslí, že jsem již po smrti a někde shánějí místo na moji spanilou mrtvolu.

Do práce stejně nemohu kvůli ještě působícím zbytkům jedu v mém bojujícím organismu, a tak se přesunuji do ložnice.

Věděl jsem, že je jen otázkou času kdy se otevřou dveře a do místnosti vstoupí muž s pájkou a ocelovým sudem. Můj hrob na dně hluboké přehrady nebude patrně nikdy objeven.

Z posledních sil jsem z dětského pokoje přinesl vzduchovou pistoli a nabyl ji štětinkou. Ať budoucí vrah pozná, že svoji kůži neprodám lacino. Zbraň jsem ukryl pod peřinu a lehkým spánkem ostražitého rysa jsem usnul.

Vzbudila mne nesnesitelná bolest. Mihlo se mi světlo na konci dlouhého tunelu a moje poslední obdivná myšlenka patřila tomu profesionálovi, co mě nakonec rafinovaně dostal.

Otevřel jsem oči, abych spatřil naposledy jeho tvrdé zločinecké rysy. Měl jsem však patrně předsmrtné halucinace. Nade mnou jsem uviděl tvář své kdysi nejmilovanější, a tak jsem si sám na sobě mohl ověřit, že je-li člověk dostatečně šlechetný, v poslední chvíli odpouští i svým nepřátelům.

Z mých čistých myšlenek mě probrala drsná slova mé ženy: „Proč si taháš do postele vzduchovku? Prostřelil sis nohu, debile!!“

Nechci dál rozepisovat svůj bolestný omyl. Má milovaná mi vše objasnila, a dokonce mi pomáhala snášet mé hrdinné utrpení při těžké operaci. Jestliže by chtěl někdo zlehčovat moji situaci, ať si zkusí nechat vytahávat štětinku proti srsti z nebezpečného místa pouhých deseti centimetrů pod páteří.

Operaci jsem přežil, ale již po pár dnech rekonvalescence mě má milovaná překvapila nečekaným útokem.

„Dělat sice ještě asi fakt nemůžeš, ale tady na ten konkurs bys snad dojet autem mohl.“

Chápal jsem, že žena od přírody stavěná k porodům a prakticky necítící žádnou bolest nemůže pochopit mé utrpení při sezení v automobilu s prostřelenou podpátešní oblastí. Navíc jsem ještě měl tak trochu výčitky z obvinění, která jsem ke své milované před nedávnem cítil. A tak jsem přislíbil, že pozítří na konkurs pojedou. Pozítří proto, že zítřek byl mým dnem na naplánování strategie.

Nepřipraveného mne žádný rádobypodnikatel již nedostane!

-

Ráno jsem vstal a začal přivádět na svět svůj rafinovaný plán. Základem mého úspěchu byl můj mladší bratr. Již z toho, že je mladší je zřejmé, že nemohl nabýt takovou globální všestrannost a inteligenci jako já. Jsme od sebe věkově vzdáleni jen tři roky a přírodní zákony jasně vylučují, aby se dlouho strádaný genetický fond použitý při mém zrození obnovil po tak krátké době.

Nevylučuji, že genialita mého bratra je na skoro stejné úrovni, jakou vlastním já, ovšem nedostatek genetického materiálu se projevil v jeho manuální zručnosti. Tím chci konstatovat, že na cokoliv bratr sáhne, záhy se rozpadá, pokud to nevybuchlo již na začátku jeho činnosti. Prostý šroubovák se v jeho ruce mění na raketu „země-vzduch“ a v okolí sta až dvě stě metrů je povrchový uhelný důl rajskou zahradou, proti výsledkům jeho práce.

Nevidím to však jako bratrovu nevýhodu. Je natolik manuálně zdatný, že chodit se naučil celkem obstojně a jeho nedostatky při ovládání příboru skryl rychlostí přijímání potravy. Takže kamkoliv přijde, je prakticky všechno okamžitě sežráno a nikdo se jeho manuální zručností při stolování nestačí zabývat.

Navíc bratr, vědom si své nedokonalosti, soustředil veškeré své síly na zdokonalení své intelektuální stránky. Prošel hrdě již nespočet konkursů a chování před zbohatlíky hrající si na ředitele ovládá vskutku bravurně. Při jeho nedávné návštěvě barvitě líčil své nově nabyté zkušenosti z kursu chování žadatelů o práci. Ví přesně kam si v přítomnosti přijímajícího sednout, kterou nohu dát přes další nohu, kterou nosní dírkou se nadechnout a kterou vydechnout. Jeho zkušenosti praví: „Nezáleží na tom, co umíš, ale jaký budíš dojem. A hlavně, při sjednávání platu se nepodceňuj. Žijeme v rozvinuté kapitalistické společnosti. Plat, který požaduješ, vynásob před vyslovením třicetkrát. To je aktuální kurs dolaru. Amerika je prý totiž jediná země, s kterou se můžeme v neomezených možnostech podnikání přirovnávat.“

Věděl jsem, že jedině on mě může na nastávající den náležitě připravit.

Sedl jsem do auta a vyrazil na cestu.

Bratr s ženou a rodinou bydlí necelých padesát kilometrů od nás. Co se týká mého řízení, musím se zmínit o mém snad opravdu jediném nedostatku. Vůz ovládám opravdu skvěle a bezpečně, problém spočívá spíše v cíli mé cesty. Jestliže je vzdálenost na mapě deset kilometrů,

nedokážu se fakticky dostat pod cifru 172 kilometrů. Takže prakticky padesát kilometrů vzdálený příbuzný je pro mě dvanáct hodin svižné jízdy.

Na počítači jsem si vytiskl podrobnou mapu, vystříhal z ní všechny křižovatky a křižující polní cesty. Vše jsem poctivě seřadil a nalepil okolo čelního okna svého automobilu. Jak budu křižovatkami projíždět, postupně lístečky odtrhám. Poslední lísteček jsem označil jako cíl cesty. Tím jsem opět projevil svoji nápaditost a posunul cestování mílovým krokem kupředu. Navíc, jak jsem si propočtl, bych se měl dostat k bratrovi do oběda, čímž bych posunul rekord cesty na pouhé čtyři hodiny.

Vyrazil jsem přesně v 8.00 hodin. V 8.46 jsem zjistil, že jsem vyjel na nesprávné straně našeho městečka. I když jsem byl na špatném místě, nic nebylo ještě ztraceno. Na dohled jsem měl autobusové nádraží. Nenápadně jsem se připojil za autobus s nápisem Kladno a radostně strhal z předního okna lístečky s křižovatkami. Stejně jsem přes ně mizerně viděl. Cesta do Kladna ubíhala celkem klidně. Až na jednoho ožralého blba, který nemohl pochopit, že nejsem součástí autobusu a musel jsem ho vézt až na nádraží v Kladně. Zároveň musím podotknout, že nechápu lidi, co neumí pít, neznají svoji míru a nechutně zvrací. Bohužel jediná věc, kterou jsem mohl použít na vytření mého vozu, byl podivný komiks v přihrádce dveří. Patrně patřil mé dceři. Až při bližším přezkoumání jsem zjistil, že to není žádný stupidní časopis, ale cestovní mapa. Bylo již pozdě. I kdyby část mapy Kladno – Slaný byla čitelná, stejně číst nešla, protože při jejím použití příšerně pálili oči z kyselého vzduchu, který se okolo ní vznášel.

Rozhodl jsem se s odvahou sobě vlastní, že zbylý úsek hlubokými lesy dlouhý asi 15 kilometrů překonám vlastními silami. Nakonec, i v mém časovém přepočtu nemohl trvat déle než dvě hodiny.

Později jsem zjistil, že jsem přecenil své síly.

Tímto děkuji policejní hlídce, která mě osvobodila z hlubokých hvozdu místního pralesa. Zvláště podtrhuji, že policisté by si opravu zasloužili zvýšit platy, protože za celou cestu, co jeli přede mnou ani jednou nezabloudili, a dokonce se pro mne vrátili, když jsem se ztratil.

Zároveň upozorňuji všechny tamější obyvatele, aby nevěřili nasrané veverce, která žije v místních lesích. Není žádná pravda, že bych ji chtěl opéci na rožni. Pouze jsem chtěl, aby nenastydla, a tak jsem ji přisunul blíže k ohni. A tyč, kterou jsem držel v ruce, nebyl rožeň, ale jen

zvláštní druh metru, na kterém jsem chtěl ukázat vzdálenost do města Slaný.

Vystoupil jsem před bratrovým domem a obezřetně se rozhlédl. Ulice, kde bydlí je celkem bezpečná. Největší nebezpečí číhá na návštěvy uvnitř domu.

Můj bratr má dva syny. Starší syn, asi ve věku mé dcery je celkem běžné a neškodné dítě. Nebezpečí návštěvníkovi hrozí od nejmladšího člena jejich rodiny. Na první pohled se ničím neliší od ostatních dětí. Nemá ostré drápy, ani mu z úst neční silné špičáky. Což je ovšem zásadní boží chyba. Takto vyzbrojené dítě by zdaleka varovalo kolemjdoucí a nikdo by se ho nesnažil pohladit po blondáté, roztomilé hlavičce.

Bratr s ženou podle mého udělali zásadní chybu při narození jejich nejmladšího potomka jeho pojmenováním. Až do vyslovení jeho budoucího jména se nic s jejich milým a hodným novorozencem nedělo. Na světě byl klid a mír, zeměkoule se otáčela správným směrem. Pak padlo to jméno a na svět se vtělil ďábel. Navíc ďábel s ksichtíkem roztomilého andílka. Myslím, že toto jméno pronásleduje náš rod již staletí.

Jen pro příklad abych čtenáři situaci přiblížil:

Jedno, již nevím které léto, jsme byli s partou kamarádů na dovolené pod stany. Sami jsme ještě děti neměli, nicméně nikdo z nás nespátroval v cizích dětech žádné nebezpečí. Na tábořišti jsme žili všichni spokojeně. Ženy, muži, důchodci, děti i psi, všichni spolu vycházeli.

Potom nastal ten den. Možná to bude jen můj osobní a neobjektivní názor, ale já ten dotyčný den vidím takto: Nebe se zatáhlo, a na černé obloze se rozsvítil ohnivý nápis "DAVÍDEK".

Do tábořiště vjíždělo obyčejné auto, s obyčejnou rodinou. Zastavilo a z vozu vystoupil obyčejný otec, s obyčejnou matkou. Za nimi obyčejné, pětileté blondáté dítě. V té chvíli jsem ještě nevěnoval pozornost takovým maličkostem, jako že všichni psi se utrhli od stanů a s vytím prchali do lesů. Ptáci přestali zpívat a snažili se v odpadkových koších podřezat si žíly o víčka z konzerv. Naše německá doga dostala stříbrošedý nádech a pokusila se schovat do ledvinky pohozené na zemi.

Prostě člověk ztratil generacemi tolik potřebnou zvířecí intuici.

To odpoledne se již nic nestalo. Tedy mně se nic nestalo. Sousedům táborníkům zleva zemřela kočka na náhlou srdeční příhodu a želvička sousedů táborníků zprava zmateně pobíhala a hledala krúnýřek.

Prostě dnes již to vím. Kruh se stahoval.

V noci armageddon vypukl. Při spánku se na nás náhle zřítíl stan. Vypukl chaos. Já, má budoucí milovaná, naše dogy, sousedovic stále ještě zmatená želvička a asi padesát tisíc zničehonic se objevících mravenců jsme závodili, kdo najde první východ. Pořadí vítězů bylo takovéto: 1. mravenci

2.želvička (v té chvíli asi šťastná, že stále ještě nenašla krunýřek, a o to tedy rychlejší)

3.doga, zároveň s mou budoucí milovanou

Já jsem odpadl, jelikož jsem omdlel, když jsem byl skoro ušlapán. Má žena dodnes nepřiznala, kdo po mně šlapal a vše stále svádí na mravence.

A potom se sypala jedna nehoda za druhou. Píchl jsem všechna kola včetně nepoužité rezervy. Sedl jsem si na náhodně pohozený nůž ostrým čnějícím vzhůru. Snědl jsem náhodně zaběhnutých šestnáct slimáků do mého guláše a na závěr jsem propadl prkénkem v kadibudce, které před dosednutím, z ničeho-nic, změnilo místo.

Při každé mé nehodě jsem jen zahlédl malou blond'atou hlavičku, jak zabíhá do stanu rodičů.

Ráno, kdy jsem Davidka zahlédl u mého propan-butanového vaříče, jsem urychleně opustil tábořiště a atomovému hříbu za mými zády jsem nevěnoval nejmenší pozornost.

Tím nechci globálně odsuzovat Davidy, ale prosím, aby zvážili možnost dnes již povoleného přejmenování.

Naštěstí bratrovi děti doma nebyly.

Přišla mi otevřít bratrova žena. Nevím, koho ještě čekala, ale jen mne spatřila, povídá: „No tys tu ještě chyběl. Další kretén do baráku“

Toto malé přeréknutí jsem ji v duchu odpustil. Je to blondýnka a se svou skromnou inteligencí myslela patně slovo Krét'an a ne kretén. Chtěla asi pochválit, jak sem sám dorazil k nim na návštěvu a vyzdvihnout moji orientaci v terénu. Krét'ani totiž byly skvělí mořeplavci a směr nacházeli za všech okolností.

Za uvítání jsem jí srdečné poděkoval.

„Kde mám bratra švagrová“, prolamuji ledy bodrým oslovením, “co právě studuje, či jakým technickým problémem se zabývá?

„Právě studuje mísu z hajzlu. Včera se ožral jako prase, když ho vyhodili od konkursu.“

Trochu jsem znejistěl. Z jakého konkursu by můj skoro geniální bratr mohl odejít neúspěšný? Nějaké ministerské místo, či děkan nějaké katedry? Utěšuji švagrovou: „neblbni, každý má nějaké nedostatky.“

(I když vím, že sám toto pořekadlo nenaplňuji) „Podívej, takový Einstein třeba nenosil ponožky a vymyslel teorii relativity.“

Švagrová však není k uklidnění. „Einstein nenosil ponožky, a tak mohl vymyslet teorii relativity, ale ten můj debil nenosí mozek, a tak vymyslí hovno!“

Vzdávám hádku s blondatým ignorantem a v duchu si říkám: „Tebe mít Einstein doma, tak si koupí podkolenky a oběsí se na nich.“ Vcházím do domu a hledám svoji genetickou zmenšeninu. Nacházím ji. Bratr spí obtočený kolem záchodové mísy.

Budím ho a on spokojený, že vidí mě, a ne svoji blondatou žalářnici vstává. Při zjištění, že já, ten geniálnější, potřebuji pomoci, dokonce ztrácí svoji zeleno-žlutou barvu. „Počkej na mě na zahradě za domem“ povídá a odchází okénkem od záchodu.

Vycházím z domu, kde sedí na lavičce bratrova žalářnice. „Tak co už se to prase probralo?“ ptá se. Nechápu, jak něžnější polovička lidstva může mluvit takto hrubě. Podle mého by rozumný člověk neměl hrubé a nespisovné výrazy používat vůbec.

„Bratr se rozhodl umřít a veškerý svůj majetek se rozhodl odkázat křesťanské charitě“, povídám a snažím se vzbudit v blondatém d'áblovi lítost nad jejím přepracovaným mužem.

„Tak si ho nalož do kufru a zahrab si ho někde v lese. A všechny čtvery slipy můžeš odnést na charitu sám. Víc toho neměl, když sem přišel. Boty mu zuj, ty jsem mu koupila já.“

Odcházím zlomen. Je to kráva pitomá.

Obíhám dům a hledám bratra. Nacházím ho snadno podle rudé záře v rohu zahrady. Když se půda pod nohama přestane chvět, vidím bratra, jak stojí u jakéhosi rozžhaveného kusu železa. Již opět ztratil svoji zdravou barvu. Je černý. Obdivuji ho. Před chvílí neschopen vstát, nyní již opět na plné obrátky u svých pokusů. „Jaký druh nového raketového pohonu jsi vymyslel“, ptám se.

„Houby raketa, chtěl jsem si ugrilovat stehýnko!“

To již slyšíme blížící se švagrovou a oba skrz kurník urychleně opouštíme pozemek blondatého d'ábla. Svůj azyl nacházíme v nedaleké hospůdce. Bratr začne popisovat svůj včerejší neúspěch. „Zpočátku vše vypadalo skvěle. Nohy i ruce jsem pokládal přesně podle instrukcí“

těžce nastudovaných. Přijímající i já jsme se dostali na stejnou vlnovou délku. Bylo vidět, že i on studoval stejné kursy jako já. Byli jsme jak secvičené akvabely. Dýchali jsme stejnými nosními dírkami, koukali stejným okem. Než jsem přednesl požadavek svého platu. Ten trouba nepokračoval podle nabytých zkušeností v kurzech, a ani se nesnažil dohodnout nižší cifru. Vyskočil, vytáhl nějaký obrovský spis, hodil ho přede mne a povídá: „Tohle je roční zisk našeho podniku a tři našich odštěpných závodů. Ve svém požadavku platu jste ho třikrát přesáhl. Vaše nehorázné požadavky by šli splnit, jen kdyby celé vedení závodu prodalo vnitřní orgány a tyto peníze přidalo k zisku. A věřte, že ředitel má radši ledviny a plíce na svém místě, nežli takového kreténa na svém pracovišti!“

Bratr zesmutněl: „Pochopil jsem, že mé kvality nemohou být v tomto státě ohodnoceny. A jelikož jsem ve svém současném zaměstnání již před měsícem dal výpověď, rozhodl jsem se zničit devadesát procent mých mozkových buněk alkoholem, a tak se dostat na úroveň běžných vedoucích pracovníků.“

I já jsem pocítil náhlý smutek z nedocenění, objednal si velkou vodku a začal se loučit s mou nadbytečnou mozkovou kapacitou. Úkol sem splnil na 110 procent.

V šest ráno, když se mi zdálo, že se na mne slétají supy a trhají moje vnitřnosti, mě vzbudila má nelidská švagrová kbelíkem studené vody. Nebyli to supy, ale slepice, a netrhali mé vnitřnosti, ale naopak spíše na mne něco přidali. A věřte, že ani americký sup po sežrání kila hrachu a čočky nemůže páchnout jako pár českých slepic.

Bratr se krčil v rohu kurníku a proti divoké švagrové se bránil rozlíceným kohoutem. Prohrál. Proti jeho ženě by mu v obraně nepomohl ani hladový tyranosaurus rex, natož nějaký blbý kohout.

„To svoje hovado si zabiju sama, ty jdi před dům, čeká tam na tebe tvoje žena!“ vyštěkla švagrová tak, že sousedův dobrman se počůral hrůzou.

Přicházel jsem ke své nejmilovanější se slovy: „Ukaž jí, lásko, že tvé chování k hlavě rodiny je na úrovni inteligentní emancipované ženy, a ne uječeného paviána z tropického pralesa. Má nejmilovanější opravdu nevypustila z úst jediné křivé slovo. Alespoň do té rány heverem do hlavy, co si pamatuji naposled. Hrdě jsem upadl do bezvědomí, spokojen že v noci jsem svoje mozkové buňky sám zlikvidoval, a tudíž mi je z hlavy nemůže žádný blbý hever vyrazit.“